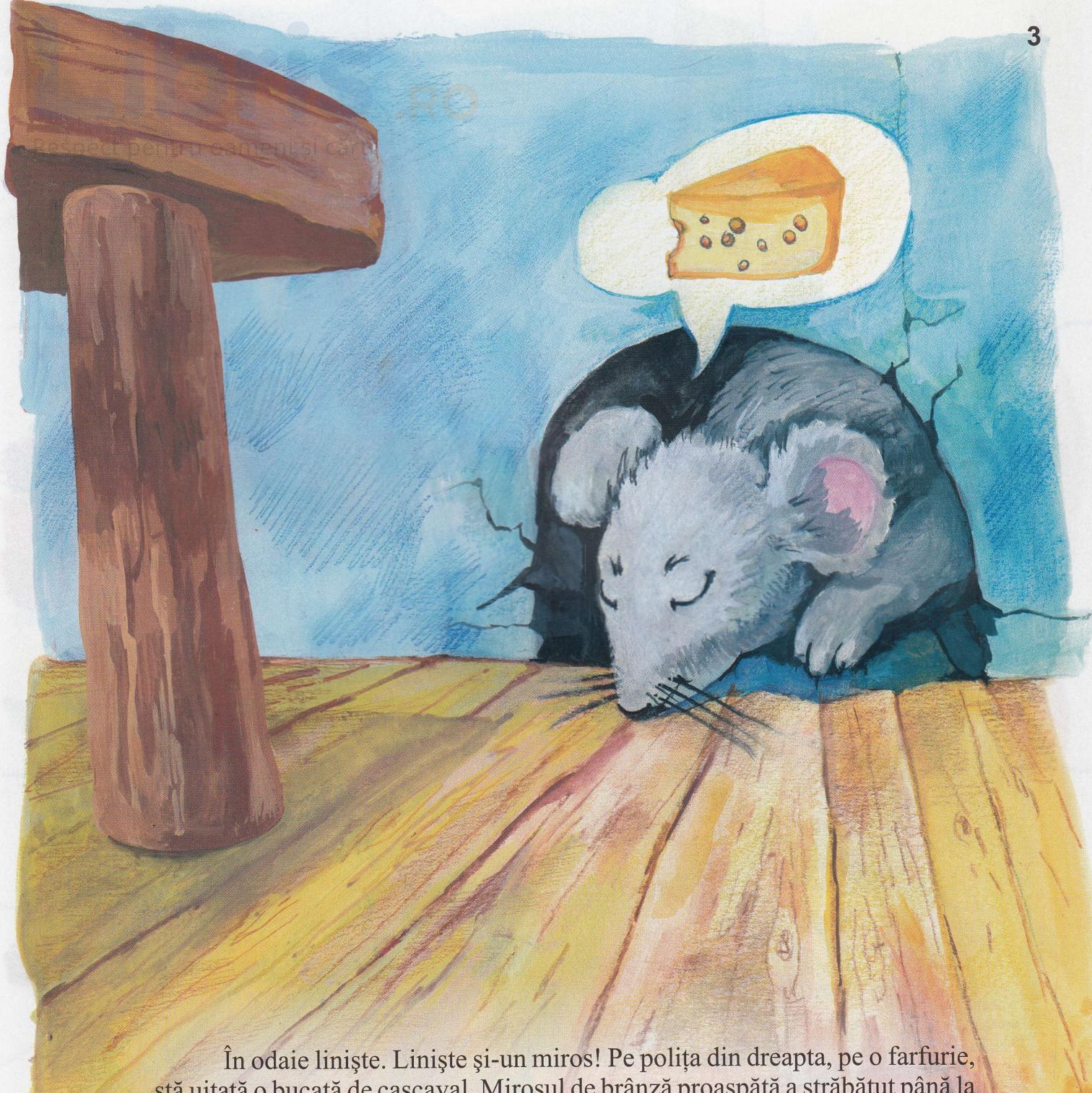

CÂND STĂPÂNUL NU-I ACASĂ!

Ilustrațiile: Adriana Lucaciu

Editura Tehno-Art

În odaie liniște. Liniște și-un miros! Pe polița din dreapta, pe o farfurie, stă uitată o bucată de cașcaval. Mirosul de brânză proaspătă a străbătut până la cel mai îngust colțisor al casei. Și din gaura lui, din gaura de după sobă, șoricelel nu-și mai găsește locul. Parcă-l trage cineva de mustață afară. Să iasă, să nu iasă! Mai bine să se astâmpere. Să se astâmpere, ușor de zis; dar cașcavalul? Vezi, asta-i asta: cașcavalul. Să-nchidă ochii. I-a închis. Prostul! Dar ce, cu ochii miroase? Și brânza-i proaspătă. Mai mâncase aşa bunătate acum vreun an. Dar parcă nu-l momise într-atâta ca aceasta de acuma. Să încerce.

Face câțiva pași mărunți, până-n marginea ascunzătoarei lui. Măcar s-o vadă. Unde-o fi? De unde-l vrăjește, din ce colț îl pofteaște cu atâta stăruință la dânsa? A! Uite-o colo pe farfurie. Dacă-ar îndrăzni! Dar cum? Să meargă mai întâi pe lângă perete până la *divan*. Așa, bun! Pe urmă... Pe unde s-o ia? Pe lângă dulap? Nu. Pe după *jilțul* acela? Nici aşa. Atunci? Păi, lucrul cel mai bun e să se suie de-a dreptul pe perdea și de acolo să treacă, pe marginea *lavicerului* din perete, până la *poliță*. Și-o dată la cașcaval, lasă, n-are el nevoie să-l învețe alții ce să facă cu dânsul. Dar motanul? E-hei! La dânsul nu se prea gândise. Și, doamne, mulți fiori i-a mai vîrât în oase motanul acela. Dar poate nu era în odaie. Ha? Nu era. Nu. Oricum să mai aștepte puțin, să vadă, nu se mișcă nimeni, nu-l pândește cineva?